

РЕШЕНИЕ

Номер 115

17.09.2020 г.

Град Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Варна

II състав

На 16.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Уляна К. Савакова

Членове: Петър Митев
Красимир Г. Гайдаров

Секретар: Катя К. Апостолова

Прокурор: Радослав Богомилов Лазаров (ОП-Варна)

като разгледа докладваното от Петър Митев Въззивно частно наказателно дело № 20203100601008 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.163 от Закона за здравето.

Образувано е по въззивна жалба на С. Г. Г. , чрез процесуалният му представител – адв. Николай Николов от ВАК против решение № 260067 на ВРС от 01.09.2020 г. постановено по ЧНД № 2984/2020 г. с което е бил настанен на задължително стационарно лечение в лечебно заведение за психиатрична помощ – ДПБ – Карвуна, на основание чл.162 ал.1 от ЗЗ за срок от два месеца.

В съдебно заседание процесуалният представител на лицето чието настаняване се иска моли да бъде уважена депозираната жалба и да бъде отменено решението на ВРС.

Представителят на ВОП намира решението за правилно и законосъобразно. Счита, че са налице предпоставките на чл.155 от ЗЗ, като излага съображения за неоснователност на жалбата и моли решението на ВРС да бъде потвърдено.

Жалбоподателят – редовно призован не се явява.

Настоящият въззивен състав на ВОС, на основание чл. 165 ал.1 от ЗЗ вр. чл. 313 от НПК след като извърши проверка правилността на съдебния акт взе предвид жалбата, както и становищата на страните, констатира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения 7 – дневен срок от процесуално легитимирана страна.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

От фактическа страна по делото е установено, че лицето, чието настаняване се иска С. Г. живее в едно жилище с родителите си св. Г.Г. и св. М.Г. в гр. Варна. Заболяването на лицето „Биополярно афективно разстройство“ датирало от 2002г. В тази връзка е имал няколко хоспитализации както на доброволен, така и на задължителен принцип, а след изписването им прекратявал лечението си. Последната му хоспитализация е била за периода от 06.04.2015г. до 22.05.2015г. във Втора психиатрична клиника на УМБАЛ „Св.Марина“ Варна, като от м. март 2020г. настъпило влошаване на състоянието му.

В края на м. март бил освободен от работа и отношенията с родителите му се влошили, тъй като довел в дома им две кучета с които започнал да търси трюфели в гората, не приемал лекарствата съгласно определената му от психиатър схема, консумирал алкохол заедно с лекарствата, не се прибирал в къщи, понякога спял в колата, изнасял вещи от дома си, като ги залагал. Отношенията на св. Г. и св. Г.а със сина им С. Г. били добри в случаите, когато се съгласявали с него, а когато му правели забележка, започвал да им се кара и казвал, че ще ги избие. Заплашвал и съпругата си, която живеела в друго жилище.

Производството по реда на чл.157 ЗЗ пред ВРС спрямо лицето е било инициирано след сигнал на родителите му които са депозирали молба до ВРП.

Според изготвената по делото съдебно-психиатрична експертиза, същият страда от „Биополярно афективно разстройство“, понастоящем Гневно - маниен синдром - психично разстройство.

По време на освидетелстването е била установена активна психотична продукция, без съзнание за психично заболяване, като поведението му в последно време е било изцяло болестно мотивирано, а той не желаел да се лекува доброволно.

Заключението, установява, че към настоящия момент безусловно е налице медицинския критерий за приложението на чл.157 от ЗЗ, тъй като Г. страда от психичното заболяване.

Експертът сочи, че същият не може да дава информирано съгласие за своето лечение.

В случая може да се направи категоричния извод, че С. Г. Г. с поведението си представлява опасност както за собственото си здраве, така и за околните, т.е. определено попълва критерия съобразно разпоредбата на чл.155 от ЗЗ, поради това въззивният съд споделя правния извод на първата инстанция

Доказателствата по делото сочат, че поведението на Г. към момента е изцяло подчинено на така установеното у него психично заболяване и ако не се положат грижи за лечението му същият би могъл да представлява опасност за близките си. Следователно, налице са както медицинските, така и социалните критерии за настаняване на С. Г. в

специализирано болнично заведение. Доколкото лицето не е критично към психичните си проблеми и отказва доброволно лечение, то естествено формата на лечение следва да е стационарна.

Вещото лице прави предложение да бъде настанен за срок от два месеца на задължително лечение в ДБП с.Карвуна.

При определяне лечебното заведение, срока на настаняването, формата на лечение и лице за информирано съгласие, поради липса на способност за изразяване такова от лицето първоинстанционният съд изцяло се е съобразил със становището на вещото лице и доказателствата по делото, а и доколкото бащата на освидетелствания се явява заинтересовано лице, доколкото по негова инициатива е започнато производството. Ето защо са налице материалноправните предпоставки за настаняване на лицето на задължително лечение. В този смисъл атакуваното решение на ВРС се явява правилно и законосъобразно.

РЕШИ:

Предвид изложеното, и като намира че са налице основания за пълното потвърждаване на решението на първоинстанционния съд, на основание чл.163 ал.1 от ЗЗ въззивния състав на ВРС

Р Е Ш И :

ПОТВЪРЖДАВА изцяло **решение** № 260067 от 01.09.2020г. постановено по **ЧНД №2984/2020** г. на Варненски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на контрол.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____